

Jak pod pláštěm „denacifikace“ došlo k okupaci, porobě a kolonizaci Německa

Profesora berlínské Svobodné univerzity dr. Bernda Rabehla, nejbližšího spolupracovníka Rudiho Dutschkeho (předák a mluvčí levicového německého studentského hnutí 60. let), považují jeho následovníci i kritici za „nejvýznamnějšího teoretika studentského hnutí roku 1968 v Německu.“ Rabehl, jeden z prvních opravdových disidentů na Západě, který bojoval proti levicové i pravicové diktatuře, tvrdí, že americká hegemonie pod záminkou šíření demokracie a „amerického způsobu života“ likviduje evropské svobody i kulturu.

Prof. Dr. Bernd Rabehl v jeho bytě v berlínské čtvrti Kreuzberg.

„Americká válka proti Srbsku v prvé řadě směřovala proti Rusku. Není mi ovšem jasné, proč se do ní nechala zatáhnout německá vláda. Jedním z nejdůležitějších úkolů Německa by totiž mělo být právě vytváření dobrých vztahů s Ruskem. Německo tak promarnilo historickou příležitost – proti Rusku jsme vybojovali krvavé války, je tedy načase začít ve vztahu s Kremlem prosazovat dlouhodobě mírovou politiku,“ říká Rabehl v rozhovoru s bělehradským novinářem Nikolou Živkovičem.

Živkovič: Spolu s Dutschkem jste přišli s konceptem strany zelených. Co si myslíte o tomto uskupení v jeho dnešní podobě?

Rabehl: Dnešní zelení jsou k nerozeznání od liberálů: brání zájmy právníků, soudců, architektů... Podíleli se na studentském hnutí v '68, ale dnes si i oni dopřávají pohodlný životní standard, dokonale pohlcení materialismem. Na světové scéně se z nich stali obhájci imperialistických myšlenek. Radím mezi ně i někdejšího spolkového ministra zahraničí Joschku Fischera, přestože jeho úloha ve studentském hnutí byla jen vedlejší.

Straßenkämpfer Fischer (Kreis), Klein (Pfeil, 1973)
Darf einer, der Polizisten verprügelt hat, die Republik repräsentieren?

*Joschka Fischer (v kroužku) demokraticky diskutující s policistou (1973). Zdroj: **Ich hab gekämpft**, Der Spiegel č. 2/2001.*

Soudobí zelení bezvýhradně podporují americkou a izraelskou politiku. Vůbec je neznepokojuje, že v osmašedesátém roce protestovali proti americkému imperialismu ve Vietnamu a dnes podporují imperiální tažení USA po celém světě. Dá se předpokládat, že někteří se nechali koupit, jiné možná vydírají.

Fischerova zelená evoluce dokončena (Joschka Fischer při svém

projevu v bruselském sídle NATO 5. listopadu 1998, ve kterém potvrdil účast Německa na vzdušné a pozemní kontrole stažení jugoslávských a srbských vojenských jednotek z Kosova).

Ž: Rudi Dutschke říkával: „Když nebudeme provokovat, nikdo si nás nevšimne.“ Platí i dnes, že je potřeba provokovat...?

R: Není jiné cesty, musíme provokovat, ale v mezích stanovených ústavou a zákony. Hlavně v Německu dnes vládou mnohá tabu, o kterých se nesmí dokonce ani přemýšlet! Proti jejich narušitelům se vyhlašují novodobá křížová tažení.

S Dutschkem jsme vždy mluvili o nutnosti osvobodit Německo na národní úrovni. **Vystupovali jsme proti americké politice a přitom jsme nikdy nezapomínali, že Německo není svobodná, ale okupovaná země.**

Ž: Jak byste popsal dnešní Německo?

R: Jako demokratickou diktaturu. Důkazem budiž všudypřítomná korupce a aféry, z nichž se do médií dostane jen zlomek. Moc zůstává v rukou úzké kliky, která pomalu ale jistě dusí poslední demokratické výdobytky. Mezi politickými stranami není skutečných rozdílů – jen rituální cirkus pro účely manipulace s lidmi, když například v televizi vysílají „debatu“ ze Spolkového sněmu (**Bundestagu**) o sociálních otázkách. Voliči přijdou k volbám, ale fakticky o ničem nerozhodují. Dvě hlavní politické strany specialisté voličům prodávají s využitím stejných mechanismů jako televize nebo auta. Sony nebo Philips, Volkswagen nebo Peugeot?

„Demokratizace“ coby nivelizace všech kulturních a národnostních odlišností

Bernd Rabehl – Mein Freund Rudi Dutschke

Ž: Jürgen Habermas (německý sociolog Frankfurtské školy, zastánce amerického pragmatismu) vás i Dutschkeho nazval „levicovými fašisty“...

R: Ani jeden z nás není v žádném ohledu „levicovým fašistou,“ to by se dalo říct možná o Goebbelsovi.

Habermas na Dutschkeho zaútočil roku 1967, nikoliv však jako profesor pomocí argumentů, ale jako nevybíravý kritik. Neváhal ho označit za nepřítele státu číslo 1. V takové situaci pozbývá kritické myšlení smyslu. Podle Habermase je každý kritik USA jednoduše „levicový fašista.“ Sám podporoval bombardování Srbska i Iráku, je to ideolog vládnoucí liberální kliky a díky tomu ho německý i obecně západní establishment zaplavuje různými tituly a oceněními.

Ž: Tvrdíte, že evropské země nejsou suverénní, že jsou washingtonskými vazaly. Zahrnujete do této kategorie i Německo?

R: Vždyť to připustil i Brzezinski. Ekonomicky, monetárně, vojensky i technologicky nadřazené Spojené státy usilují také o dosažení jakési civilizační či ideologické hegemonie – „amerického způsobu života.“ Tento pojem ovšem neoznačuje jen způsob života, ale také „zábavně-kulturní průmysl.“ **Ústředním cílem americké „kultury“ je zničení tradiční evropské kultury.** Podobné je to i se starobylými asijskými kulturami, hlavně japonskou, čínskou a indickou. USA „demokratizují“: nivelizují všechny kulturní formy. Když Washington mluví o „konci dějin,“ míní tím nastolení a upevnění americké hegemonie na věčné časy.

Ž: Což je pochopitelně nemožné...

R: Jistě. Americké elity už dávno ztratily veškerý zájem o kulturu dialogu a kritiky. Zbyly jen fráze, reklama a obrázky vnucující stále nové a nové výrobky. Vládne neutrální, apolitický tón. Světové oceány bez ustání brázdí deset amerických letadlových lodí ve stavu bojové připravenosti. Jenom Spojené státy si mohou dovolit takový luxus. Svou nadřazenost a bohatství dávají okázale najevo. Evropská nebo čínská paměť je však delší než samotná existence Washingtonu a velice dobře si uvědomujeme, že sláva žádné supervelmoci netrvá věčně.

Ž: Odkud tedy Washingtonu hrozí nebezpečí?

R: Ne zvnějšku, ale zevnitř. Během uplynulého půlstoletí Ameriku zaplavili neevropští imigranti, takže bělošské evropské obyvatelstvo se brzy stane v USA menšinou. Největší podíl

dělníků bude z Latinské Ameriky a ekonomicko-vědecké elity budou sestávat hlavně z Asiatů, ponejvíce Číňanů. I Brzezinski vyjádřil obavy, že „americká“ elita se v blízké budoucnosti poasijsťí. Je to jen otázka času. Podle některých k tomu dojde za dvacet let, podle jiných ale ještě dřív.

Dluhy u amerických bank činí z evropských států snadnou kořist amerického imperialismu

Ž: Vraťme se do Evropy. Po roce 1945 přišla o svou suverenitu...

R: USA mají dodnes právo zasahovat do vnitřních záležitostí každé členské země EU, Německa zvláště. Ani k tomu není třeba vojenské síly. Jak se jim to povedlo? Po roce 1945 prošla německá elita převýchovou. Amerika si také udržuje vliv nad německými médii a politickými stranami.

Ž: Kdy nastal rozhodující moment v tomto procesu posilování amerického vlivu v Evropě?

R: Začalo to 1. světovou válkou. Anglie a Francie od USA masivně nakupovaly válečný materiál, obilí nebo strojírenské zboží. Americké banky jim na tyto nákupy půjčovaly. Anglie, Francie a další země Dohody se tedy zadlužily u amerických bank i vlády. Po skončení války se tyto dluhy proměnily v americký vliv v Evropě. Patrné to bylo už roku 1919 během Versailleské konference, kde se utvářel nový evropský řád.

Americká diktatura - degradace kolektivu na masu bezmocných spotřebitelů

Ž: Povězte nám víc o „převýchově“ Německa...

R: Po vojenské porážce Německa na jaře 1945 americké okupační síly konzultovaly další postup s americkými sociology, psychology, hospodářskými experty a antropology, mezi nimiž byla řada Židů a německých emigrantů (především sociálních demokratů), kteří válečná léta strávili v USA. Hlavním tématem bylo řešení „německé otázky.“ Na projektu se podílely dvě tisícovky vědců pod hlavičkou Úřadu pro strategické služby (OSS) řízených americkou vojenskou okupační správou v Německu.

OSS měl za úkol co nejpřesněji popsat hospodářskou, kulturní a společenskou situaci v poraženém Německu. Mezi vědci však nepanovala vždy a na všem shoda.

Ž: Kdo patřil mezi nejhlasitější kritiky tohoto projektu?

R: Z kritiků slepého kopírování amerického modelu byli zřejmě nejvýraznější dva filozofové: Max Horkheimer a Theodor Adorno. Vycházeli z předpokladu, že totalitní diktatura, jakou bylo nacistické Německo, není výlučně německým jevem. V USA funguje demokratická diktatura, které se podařilo předejít střetům mezi sociálními organizacemi a třídami jednoduše tím, že z nich všech učinila součást režimu. Namísto tříd ve vzájemném konfliktu existují v Americe

prostě jen spotřebitelé. Není kolektivu, jen nakupujících a prodávajících jednotlivců. Za účelem uspokojení spotřebitelských potřeb a chutí vznikla celá odvětví: média, reklama, marketing, profesionální sport nebo **masová kultura** (tzv. showbusiness). Kontrola a dobrovolně povinné zapojení jednotlivce dosahuje míry, jaká v tvrdých autoritářských společnostech nacistického Německa nebo Stalinova Sovětského svazu ani nebyla možná. K mobilizaci mas v americké společnosti dochází podstatně účinněji, protože zde na rozdíl od nacistického Německa ani nevystává potřeba uchýlovat se k silovým prostředkům. „Hodnoty“ propagované reklamními agenturami ztělesňují ideál všech amerických občanů.

Ž: Smýšlel takto i Herbert Marcuse, hlavní ideolog studentského hnutí z osmašedesátého?

R: Marcuse nás očaroval radikálními myšlenkami. Nacistické hnutí podle něj nebylo něčím jedinečně německým, ale spíš logickým vyústěním průmyslové společnosti. Nacistická diktatura a americká hegemonie nejsou dva protikladné společenské systémy, ale dvě podoby autoritativního mocenského systému. Hitler zmobilizoval masy obřími vojenskými přehlídkami, v americké demokracii se to daří mnohem úplněji a levněji televizními reklamami, sportovními přenosy a podívanou, při níž se z lidí stává **masa bez tváře**, publikum.

Vědci coby kontroloři a donašeči systému

Ž: Kdo patřil mezi stoupence postupů, proti kterým se Horkheimer, Adorno a Marcuse ohrazovali?

R: Vedoucím představitelem této skupiny byl (americký sociolog) **Talcott Parsons**. Dle jeho rozboru byla americká společnost výsledkem „produktivní symbiózy demokratických idejí a institucí.“ Na rozdíl od Německa se podle něj americké společnosti „reakční síly“ podařilo úspěšně potlačit a proto se prý v USA rozvinula demokratická dynamika v politice, ekonomice i kultuře. Tato demokracie tedy měla posloužit jako plán pro Evropu.

Vyznavači této myšlenkové linie vidí hlavní úlohu sociologů, politologů, expertů na komunikaci a psychologů v přepečlivém rozboru stavu společnosti, aby tak dokázali v případě celonárodní nespokojenosti politickým a hospodářským elitám poskytnout včasné varování.

Tak se z vědců stali vykonavatelé skryté kontroly a hegemonie systému. Myslí si, že dokáží předpovědět krize, takže se vládnoucí elity nemají čeho bát. Vědce také zaměstnávají ve státních službách, na ministerstvech, v policejních složkách, politických stranách, armádě, tajných službách... **Úkolem vědce je najít a odhalit odpůrce systému a následně je přesvědčit, že veškerý odpor proti stávajícímu americkému systému je předem odsouzen k neúspěchu.** Když se jim to nepodaří, uchylují se státní vědci k výhrůzkám a urážkám. V Německu po roce 1968 připadl tento part Jürgenmu Habermasovi.

Ž: Jaké cíle si tito američtí odborníci vytyčili v roce 1945?

R: Cílem projektu bylo nahradit nacistickou elitu, přetvořit národní psyché a zničit německou

národní tradici. Z větší části se jim to povedlo.

Nepoctivé nevládní organizace slouží mocichtivému establishmentu

Ž: Z některých vašich přátel-osmašedesátníků jsou dnes ministři...

R: Šokovalo mě, jak rychle se lidé vzdávají svých ideálů – doslova přes noc – a ujímají se úlohy „významných politiků.“ Každopádně mě děsí nepokrytá nenávisť těchto lidí k jejich vlastnímu německému národu. Všechny výdobytky německého dělnického hnutí, německý konzervatismus i liberalismus neobřadně končí na smetišti. **Já mám naopak za to, že evropská kultura může existovat jedině jako souhrn svébytných národních kultur, nikoliv jako nějaká amorfní masa utopená v obřím tavícím kotli jednotné „kokakolové kultury.“**

Ž: V dnešním Německu je každá opoziční strana, která se hlásí k národní tradici, okamžitě onálepkována jako „extremistická“ nebo „neonacistická.“ Jak se má člověk tomuto všudypřítomnému cejchu bránit?

R: Jasným a precizním užitím jazyka a silou argumentů. Vládnoucí strany a nevládní organizace, které jim slouží, jasně ukazují, že hrozba nové totalitní společnosti vychází právě od nich

Po pádu Berlínské zdi dochází na Západě ke stále očividnější koncentraci moci. Kapitál, média a politika tvoří „(ne)svatou trojici“ nekontrolované moci nejen ve Spojených státech, ale i v Evropě. Nejvlivnější Zápaďané často připomínají vůdce Varšavské smlouvy. **Aby si zachoval svá privilegia, uchyluje se establishment ve své snaze kriminalizovat už v zárodku každou skutečnou opozici k manipulacím a lživým obviněním.** Přesně tomuto účelu slouží i „politická korektnost.“ Důležitou a hanebnou roli v tom všem hraje nevládní sektor. Tento taktický manévr úspěšně brání všem pokusům o samostatné myšlení a rdousí touhu po národní svobodě. I akt připomínání našich dějin je neustále očerňován jako „pravicový radikalismus.“

Historie jako nástroj démonizace dnešního nepřítele

Ž: Německo se zúčastnilo severoatlantické agrese proti Srbsku. Do války proti Iráku se nezapojilo, ale němečtí vojáci jsou dnes v Afghánistánu a teď dokonce i v Libanonu...

R: V roce 1966 byl Washington donucen vzdát se myšlenky německých vojáků ve Vietnamu. Dnes však heslo „Němci na frontu!“ zaznívá stále hlasitěji. **Němečtí vojáci se těchto intervencí samozřejmě neúčastní coby nezávislá síla reprezentující vlastní národní zájmy, ale jako kanónenfutr – čím víc padne Němců, tím méně amerických životů bude potřeba.** Po roce 1945 Němcům vtloukli do hlav představu o „národu bez tradice a kultury.“ Takovýmto národem se snadno manipuluje a německé elity navíc za svou vlastní zemi necítí sebemenší zodpovědnost.

Ž: Bombardování NATO vnímáte ve stejném kontextu?

R: V zásadě ano. Na propagandistické válce proti Srbsku se podílela i německá média. Společně s německými politiky se naše média aktivně účastnila démonizace srbského státu. Prostě jej přirovnali k nacistickému Německu. Pro tyto lidi představuje historie jen výkres k načrtávání laciných analogií za účelem co možná největší démonizace aktuálního nepřítele.

Na německých stanicích tak běžely záběry na hromady mrtvol z Osvětimi jako ukázka toho, čeho je prý Srbsko schopné... A to vše pochopitelně ve jménu „lidských práv, ochrany menšin a spravedlnosti.“ Jasně tu vidíme cynismus „vůdce svobodného světa“ a údajného ochránce svobody sdělovacích prostředků.

Ž: Jak vůbec mohlo na konci 20. století dojít k bombardování hlavního města evropské země?

R: V tomto případě muselo Německo americkým požadavkům odolat. Konec konců, porušovalo to jeho vlastní ústavu, která Německu zakazuje vést války, navíc toto bombardování ani nemělo mandát OSN.

Tajné služby bojují proti hnutí za obrodu kulturní identity

Ž: Vaše politická činnost nezůstává bez odezvy. Jaké jsou cíle vašeho politického aktivismu?

R: Pokouším se konečně zahájit dialog. Proces evropského sjednocování neměl mít jen hospodářský, ale především kulturní rozměr. Toho však se současnou evropskou politickou elitou a její byrokracií nelze dosáhnout. **Bojuji za evropskou kulturní identitu, v níž budou hrát hlavní roli evropské národy.** Samozřejmě je mi naprosto jasné, že to dalece přesahuje možnosti jednotlivce. V Německu i dalších zemích Evropské unie působící cizí tajné služby se toto úsilí ze všech sil pokoušejí zhatit. Obzvláště to pak platí pro rozvědky údajně spojeneckých států, z nichž nejaktivnější jsou Německu americká CIA a izraelský Mossad.

Rozhovor Nikoly Živkoviće s Berndem Rabehlem *American Democratic Dictatorship is Merely Another Form of Fascism* vyšel na stránkách De-Construct 15. května 2009.